

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

דכ לאקזחי

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

וְגַם יִצְקֵךְ בּוֹ מַיִם: (ד) אֶסְפֶּה
 נְתִיחָהּ אֵלַיָּהּ כָּל־נִתְחָה טוֹב יִרְךָ
 וְכִתְּףָּ מִבְּחַר עֲצָמִים מֵלֵא:
 (ה) מִבְּחַר הַצֵּאֵן לְקוֹתָ וְגַם דּוֹר
 הָעֲצָמִים תִּתְּחִיָּה רִתַּח רִתְּחִיָּה
 גַּם־בְּשִׁלּוֹ עֲצָמֶיהָ בְּתוֹכָהּ:
 (ו) לָכֵן כֹּה־אָמַר וְאֲדַנִּי יִהְיֶה אוֹיֵ
 עֵיר הַדְּמִים סִיר אֲשֶׁר חִלְּאֲתָהּ
 בָּהּ וְחִלְּאֲתָהּ לֹא יִצְאָה מִמֶּנָּה
 לְנִתְחִיָּה לְנִתְחִיָּה הוֹצִיאָהּ לֹא־
 נֶפֶשׁ עָלֶיהָ גּוֹרֵל: (ז) כִּי דָמָה

איהו צו, אונד ניעסע וואס:
 סער היניין: (ד) גיב היניין
 פליישטיקקע, לויטער נומע
 שטיקקע, דיא קיילע אונד
 דאוואלטערשטיק, אינד פיל:
 לע איהן מיט דען בעסטען
 קנאפען: (ה) נים דאו בעסטע
 פאן איינעם שאאפע, אויך
 אינען הויפען קנאפען גיב דא:
 הונטער, לאס עם שטארק זי:
 דען, דאס אויך דיא קנאכען
 דארין צערקאפט ווערדען. —
 (ו) פירוואהרו זא שפריכט דער
 הער, דער עוינע: וועהע
 דער בלוטשולדיגען שטארט!
 דעם טאפע, ווא דער שוים
 דארין אויט, דער ניכט דארויס
 הינוועג גינג; שטיק פיר שטיק
 ציעהע הערויס, אהנע איין לאזן

בחוכה רפה
 איהרע בלוטשולד ווארדע אין
 ר ש י

מקים שפיתת שני קדירות ועוד שנינו אחד שופת את הקדירה ואחד נותן לחוכה מים
 ואחד נותן לחוכה תכלין למדנו שהשפיתת הוא הושנתה על פי הכירה עד שלא יתנו
 לחוכה כלום והדוגמ' זו על ירושלם שאמרתם (לעיל) עליה היא הסיר עתה בא העת שתייה
 לסיר ואתם בתוכה לבאר יבא נכוכד נלר ויתנוה על האור ומנחם סירש לשון שימה: וגם
 יזוק בו מים. הם לרני האמור. יזוק. כמו שפוך: (ד) אסף נתחיה אליה. מיראת המלך
 אספו לחוכה כל ראשיה ושריה: כל נחח טוב. כל גבר גבר אימתן וגבר עבד קרב: (ה) מנחם
 הכלאן לקוח. קח אתה נכוכד נלר את מנחם חיליך סניבותי' בן חרגס יונתן ואינו מיושב
 על ענין הסיר וכן לריך לפותרו מנח' ישראל יבאו ויבנסו בתוכה: וגם דור העלמים תחיה.
 סדר וערך העלמים תחת שאר האנשים כלומר ילמאו הגבורים בשביל החלשים ויסקמו
 אלו עליהן. דור לשון עריב' וכן ילנפך לנפה כדור (ישעיה ב"ב) שורות היקף גייסות וכן
 שורה חרגס דרא. ומנח' סירש כמו אני אנדיל המדור: רתח רתחיה. ואשר שיהו בולס
 לחוכה יקרבו כלי המזור והמלחמה אל העיר: (ו) מלאתה. זוהמתה שמוליאין מעל פיה
 על ידי הרתחמה שקורין אשקומ"א בלע"ז כלומר לא ילאו ממנה רשעים שבה: לנתחיה
 לנתחיה. גלות אחר גלות היוכל ונפל אל הכשדים איש איש לכדו: לא נפל עליה גורל. לא בשאר
 קדירות שמוליאין נתחיהן יחד לתתם לפני כל אחד ואחד חלקו וגורלו. וי"ת מדלח יתעבד

ב א ו ר

כזה (לעיל י"א ג') ע"ג. (ד) כל נחח טוב, משל לשירים וגדולים (רד"ק). ירך וכחף,
 אמר ירך וכחף לפי שהם מהמנחם. מבחר עצמים, גם זה משל על הגדולים, כי המה
 בעצמים אשר יתנו חזק ואומץ להבאר, וכן יאמר גם העברי מהשרש הזה על ו ס, עלמת ממני.
 (ה) דור העצמים, סדר וערך העלמים. דור, לשון לנוף ילנפך לנפה כדור (ישעיה ב"ב)
 י"ח שורות היקף גייסות, וכן שורה חרגס דרא, (רש"י). גם בשלף עצמיה בחוכה, ענינו
 גם עם הארץ וגם שריה ימותו בלי הנדל. (ו) לנתחיה, ענינו, על אשר מלאתה לא ילאה
 ממנה על כן לנתחיה חוכיחס ואחסם לשלל להעמים. לא נפל עליה גורל, הפך מעל
 מלבושי

בתוכה הִזָּה עַל־צַחִיחַ סַלַע
 שְׁמַתְהוּ לֹא שְׁפַכְתֶּהוּ עַל־הָאָרֶץ
 כְּכֶסֶת עֲלִיו עֶפְרַיִם (מ) לְהַעֲלוֹת
 חֲמָה לְנֶקֶם נֶקֶם גַּתְחִי אֶת־דָּמָה
 עַל־צַחִיחַ סַלַע לְבִלְתִּי הַכְּסוֹת:
 (ט) כִּכֵּן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אֹי
 עִיר הַדְּמִים גַּם־אֲנִי אֲגִדִּיל
 הַמְדוּרָה: (י) הַרְבֵּה הַעֲצִים
 הַדֹּלֵק הָאֵשׁ הֵתֵם הַבָּשָׂר וְהַרְקַח
 הַמְרַקָּח וְהַעֲצָמוֹת יַחְרֹו:
 (יא) וְהַעֲמִידָה עַל־גַּחְלִיָּה רַקָּה
 לְמַעַן תִּחַם וְתַרְהַנְחַשְׁתָּהּ וְנִתְכַּה
 בְּתוֹכָהּ טְמֵאתָהּ תִּתֵם חֲלֵאתָהּ:

איז איהרער מיטטע בעגאנגען
 אויף קאהלען פעלזען ליעסן א
 (דז: כולט) הינשטראמען, פער-
 נאס עם נ'כט אויף דיא ערדע,
 דאס עם ערדע העטטע בע-
 דעקקען קאנגען. (ח) אוב מיי-
 נען צאָרן צו ערוועקקען, אום
 מיינע ראָכע אנצורענען, נאָכ
 איך עם צו דאס דאָז כלוט אונ-
 בעדעקט הינשטראַמטע אויף
 קאהלעם פעלזען, דאָמיט עם
 אונבעדעקט בלייבע. (ט) פֿיר-
 וואַהרוואָ שפּריכט דער הערר,
 דער עוויגע: וועהע דער כלוט-
 של דינגען שטאַרט איך ועלבסט
 ווערדע דיא פֿלאַממע פֿערנרע-
 סערן, (י) דאָז האַלץ הייפֿען
 אונד דאָז פֿייער ענטצינדען,
 דאָמיט עם דאָז פֿלייש נאָר מאַ-
 כע, דיא מישוונג בעפֿערדערע,
 אונד דיא קנאָכען אַבברענגע.

(יא) לעער לאס איך דאָן דען טאָפּף אויף קאהלען שטעהען, דאָמיט ער ערהיטצט ווערדע,
 אונד זיין ערץ ערגליהע, דאָמיט דאָז אונרייגע דאָרין פֿערשמעלצע, אונד זיין שוים היג-
 שוויג

ר ש י

זה תיבא לא נפל עליה גורלו של מקום: (ז) נחיה. שיעוה: לא שפכתו על הארץ וגו'.
 ח"י בזידו ובדרע מרוחם שפכתיה לא שפכתיה בשלו למעבד עלוהי תיבא. ורבותינו פירשוהו
 בדמו של זכריה בן יהוידע לא נהגו בו לא כדס הכני ולא כדס האיל: (ח) להעלות חמה.
 לפני זויתו לאותו דם שלא יבלע נקרקע כדי שיזכר לנקום נקמתו: (ט) המדורה. הסק גדול
 פוח"א שה בלע"ז: (י) הרבה העלים הדלק האש. להרכות העצים ולהדליק האש: החם הנשר
 והרקח המרקחה. כשהנשר חם מעל העלמות והוא מלטמק ומעורב ברוטב ומגים בנף דומה
 למרקחת פטוס סממנין שמערכיין אותם יפה יפה ומתוך לימוק הנשר עשנה נהפך למוכה
 שקורין לאורש"יר בלע"ז וזהו שאמר והעלמות יחדו יבשלו ויעשו לשון חרה מנו חורב (איוב כ"ט)
 וכן למען חמם וחרה נחשמה כדרך קדירה שחמו מימי' נתיחתה מתחממת ונשרפין חרסיה
 והתבשיל מתקלקל: (יא) תחום חלאתה. תכלה זוהממה ותכלע נחשמה סיר של נחשח הוא:
 חללים

ב א ו ר

מלבושי יפילו גורל, כלומר כל דאלים גבר, ומי אשר יקח נתח לו יהיה. (ז) על צחיה
 סלע שמחחו, כאילו על שן סלע שמתהו במקום גבוה, שלא יוכל להתכסות (רד"ק). לא
 ששחחו, הוא תוספת באור אל על נחיה סלע שמתהו, כי כאשר לא נסו את הדם, גרחה
 כאילו שמוהו על נחיה סלע, אשר אין עם עפר לכסות. (ח) נחתי אח דמה, הנחתי את
 דמה, כלומר אוכי לא הסנתי כי ינוסה הדם, להעלות חמתי. (ט) המדורה, כפי' רד"ק
 היא מערכת עלים מיועדת להשרף. (י) המרקחה, כנוי למרקח ונקראת כן על הנשמים אשר
 נס

שוונרע. — (יג) דורך דיא אויסשווייפונגען ערמ דעטעסט דיא (זיינע געדולד) — דיא מונגע דעם שוימעס דיא דעם (חסטערס) ווירד ניכט וועננען ברעכט, הארום מוס איהר שוים אינו שייער קאממען. — (יג) נאך אימער כוזט דיא אין דינעם שמוטצע, אין דעם לא-סטער — דיא איך דיך רייניגט טע, אונד דוא דיך ניכט ריין היעלטעסט, נאללט דוא פאן דינעם שמיטצע ניכט גערייניגט ווינע ווערדען, כיו איך טיינען צארו אן דיר אויסגעלאסען האבע. (יד) איך דער עוויגע האבע עם אויסגעשפראכען, עם קעמט, איך פאלבריינגע עם, האלטע עם ניכט צו-ריק, שאנע ניכט, אונד עני-דערע טיינע וראמטהשלוס ניכט; נאך דינעם וואנדעל אונד נאך

(יג) תאנים הלאה ולא תצא ממנה רבת חלאתה באש חלאתה: (יג) בטמאתך זמה יען טהרתך ולא אחרת מטמאתך לא תטהרי עוד עד הניתו את-חמתי בך: (יד) אני יהוה דברתי באה ועשיתי לא אפרע ולא אחוס ולא אנהם כדרך כבודי וכעלילותיך שפטוך נאם אדני יהוה: (טו) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: (טז) בן-אדם הנני לקח ממך את-מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא

דיינ טהאפען ווילל איך דיך רייטן! שפריכט דער הערר, דער עוויגע. — (טו) פערנער ווארד מיר דעם עוויגען ווארט, וויא פאלגט: (טז) ערדענוואהן! זיעהע! דינע אויגענלוסט ענט-רייסע איך דיר דורך איינע פלאגע! טרויערע אכער ניכט, ווינע ניכט, סהרענען זאללען דיר.

ר ש י

(יא) תאנים הלאה. בתואנה ותכמת הלאה את העניים לכן לא יטאו ממנה הרשעים שמוכה סלז באש פורענוטה יכלו: (יג) בטמאתך. בטומאה שג זמה חבלי: יען טיהרתך. להוכיח ע"פ הכניאים ולא טהרת וגומר: (יד) לא אפרע. לא אנטל גזירותי: ולא אחוס. לשון מאזגנתי הרע' אשר דכרתי לעשות לך: (טו) מחמד עיניך. שאיך כמו שהענין מוכיח בסופו: האנק

ב א ו ר

נס יעשה. (יב) תאנים הלאה, תאנים מארז אנה, מענין תאנתה מי ישינוה (ירמיה ז' כ"ד) ותחסר יחס הסעול, כלומר בתאנים הלאה את ה', וקרוז לוס סי' רש"י. באש חלאתה, גם באש לא סלז ממנה חלאתה. (יג) בטמאתך זמה, עדוין את בטמאתך שהיא הזמה (רד"ק). (יד) לא אפרע, לא אשוב חזור סמה גזירותי, וכן בלכרי חו"ל הקורא למסרע (רד"ק), ולא טובל להכחיד חמת לאני את הכוספה אשר מלאתי בהססוק הזה בהעזקת השנעים; ואם גם היספה או גרעון, שנוי חו חלוק איננס דבר זר, מ"מ הכוספה גדולה כזאת תמוה מאוד, וכה תרגמו: לכן אשפט בלמך ובגלולך אשפטך טמאת השם וכנת הכעש. (טו) מחמד עיניך, אשעו כמו שאפרס בפסוקי' ו' וחסת אשתי. (יז) האנק

דמעתה: (יז) האנקו להם מתים
 אבל לא תעשה פארך חבוש
 עליה ונגעליה השים ברגליה ולא
 תעטה על שפם ולחם אנשים
 לא תאכל: (יח) ואדבר אל העם
 בבקר ותמת אשתי בערב ואעש
 בבקר כאשר צויתי: (יט) ויאמרו
 אלי העם הלא תגיד לנו מה
 אלה לנו כי אתה עשה: (כ) ואמר
 אליהם דבר יהוה הירה אלי
 לאמר: (כא) אומר לבית ישראל
 כה אמר אדני יהוה הנני מהלל
 את מקדשי גאון עוזכם מחמד
 עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם
 ובנותיכם אשר עזבתם בחרב
 יפלו: (כב) ועשיתם כאשר עשיתי

דיר ניכט קאממען. (יז) אים
 שטיללען זאלסט דוא זייפען,
 אבער ניכט טאדטען. טרויער
 האלטען, דיינען קאפף פוטן
 בינדע אום, דיא שוהע לעגע
 אן, געהע ניכט ביז איבער
 דען ליפפענבארט איינגע-
 הילט, אונד האלטע קיין
 טרויערמאהל. — (יח) דעם
 מארגענס רעדטע איד מיט
 דעם פאלקע, אונד דעם
 אכונדס שטארב מינע פרויא;
 אס פאלגענדען מארגן טהאט
 איד, וויא איד בעאויפטראגט
 ווארדע. (יט) דא שפראך
 דאן פאלק צו מיר: מעכטעסט
 דוא אונז ניכט זאגען, וואס
 דיעס אונז בערייטעט, וואס
 דוא יעטצט טהוסט? (כ) אונד
 איד ערוידערטע איהנען: דאן
 ווארט דעם עוויגען ווארד מיר
 אויף פאלגענדע וויזע: (כא) זא-
 גע דעם הויזע ישראל: זא
 שפרייכט דער הערר, דער
 אללמעכטיגע: איד לאס ענט-
 ווייהען מיין הייליגטהום, דען

שטאלץ אייערער מאכט, דיא לוסט אייערער אויגען, דען געליעכטען געגענשטאנד איי-
 ערער זעעלע, אונד אייערע וואגע זא וויא אייערע טעכטער דיא איהר צוריק געלאס-
 סען, ווערדען דורכס שוועררט פאללען. (כב) דאן ווערדעט איהר טהון, וויא איד געטהא
 האבע

ר ש י

(יז) האנק. המתמקאק בשתיק' שא"ש דמוני"ן בלע"ז: פארך. תפילין כל אלה מלות אנלים
 ואתה חילוף אבל אסור בתפילין וסנדל ומייב בעטי' הראש ומנרין אותו סעודה ראשונה משל
 אחרים: (יח) כאשר כויתי. שלא לנכוג אנילות: (יט) מה אלה לנו. מה הרמזים הללו עלינו:
 (כא) אשר עזבתם. צירושלם כשילאחם בגולה: (כב) ועשיתם כאשר עשיתי. לא מנהגו אנילות

ב א ו ר

דום, מהאנק דום, כלומר מועוק כאשר אנלים שתוק אתה שלא תזעק. מחים אבל לא תעשה,
 כמו הסוך, אבל מחים לא תעשה, וכנים כמוהו. פארך חבוש עליך, פ א ר. היא מגבעות
 הראש שהוא פאר האדם, כמו פזרי המגבעות, (רד"ק). ולא העטה על שפם, עטיית
 השפמים היה סימן אנלות, כמו ועל שפם יעטה (ויקרא י"ג מ"ה). ולחם אנשים לא האכל,
 ח"י ולחם אנלין לא תיכול. (יט) מה אלה לנו, מה דבר חדש ציינו אשר אתה עושה.
 (כא) ומחמל בששכם, כפי' רד"ק מוסב על ונניכס וננותיכס. אשר עזבתם, בגלות יהויכין,

על-שפם לא תעטו ולחם אנשים
לא תאכלו: (כג) ופארכם על-
ראשיכם ונעליכם ברגליכם
לא תספרו ולא תבכו ונמקתם
בעונתיכם ונהמתם איש אל-
אחיו: (כד) והיה יחזקאל לכם
למופת ככל אשר-עשה תעשו
בבואה וידעתם כי אני אדני
יהוה: (כה) ואתה בן-אדם הלוא
ביום קחתי מהם את-מעזם
משוש תפארתם את-מחמד
עיניהם ואת-משא נפשם בניהם
ובנותיהם: (כו) ביום ההוא יבוא
הפליט אליך להשמעות אזנים:
(כז) ביום ההוא יפתח פיך את-

האבע; איהר ווערדעט איך
בין איבער דען ליפפענבארט
ניכט אינהיללען, ווערדעט
קיון טרויערמאהל האלטען,
(כג) אייערן קאפף-פוטץ אויף
דעם קאפף בעהאלטען, אייע-
רע שוהע אן דען פיסען לאס-
סען, ניכט טרויערן אינד ניכט
ווינען. — ווען איהר נון
דורך אייערע זינדען הינשוויג-
דען, אונד אייער דעם אג-
דערן אייערע ליידען קלאגען
ווערדעט. (כד) דאן ווירד יחזקאל
איך אלס צייכען דינען וואללעכ
ווערדעט איהר טהון, ווען זיא
(דיז נמליכט) קעממט, וואס
ער געטהאן, אונד דאדורך
ערקענען, דאס איך דער
הערר, דער אללמעכטיגע בין.
(כה) אונד דוא, ערדענוואהן—
(וויסע), דאס אן יענעם טא-
גע ווא איך פאן איהנען וועג-
נעהמע איהרע מאכט, דיא
וואננע איהרער העררליכקייט,
דיא לוסט איהרער אויגען,
דאן אויסערזעהנטע איהרער

זעלע, איהרע זאהנע אונד איהרע טעכטער; (כו) אן יענעם טאגע קעממט איין פליכט-
לינג צו דיר, דאס דוא דיא קונדע פערנעהעפט; (כז) אן דעמועלבען טאגע ווירד דורך
דען

ר ש י

כי אין מנחמין לכם שאין בכם אחד שלא יהיה אכל ואין אבילות אלא במקום מנחמים. ד"א שתינו
יראי לבנות לפני הנשי' שאתם בחוס: שפס. גרי"ון בלע"ז: (כג) ונמקותם. אישכנוי"ן
דמוני"ן בלע"ז: (כד) בנואה. בנא הרעה הזאת: (כה) משח נפסם. שנפסם מתנשא בנה:
(כז) ביום ההוא. א"ל לנא הפליט ביום המורבן וכן פתרונו ביום ההוא שיבא הפליט אליך
להשמיע אזניך ביום ההוא יפתח פיך. להשמעות אזנים. לבשר בשורה שהוכתה העיר: (כז) את

ב א ו ר

או עיניו אשר תהיו מוכרחים לעזוב. (כב) על שפם, ידוע כי צעת לרה אס ירנה המות
להפיל חללים, לא יזהרו במנהגי האבלות. (כג) ונהמתם, כמו ונהמת באחריתך (משלי ה'
י"א) שהוא קול יללה, ומוסכ על הפסוק שלאחריו, כלומר לעת בואת, אשר דרך בני אדם
לכהם, לא תאנוקו כמוני ואז יהיה יחזקאל לכם לאות. (כד) בביאז, הרעה הזאת. (כה) משא
בשפם, שנפסם מתנשא' בהם (רש"י), ונ"פ רד"ק ונ"ת השנעים. (כו) להשמעות אזנים,
להשמעה

יחזקאל כה

הפליט ותדבר ולא תאלם עוד
והיית להם למופת וידעו כי אני
יהוה:

כה (א) ויהי דבר יהוה אלי
לאמר: (ב) בן אדם
שים פניך אל בני עמון והנבא
עליהם: (ג) ואמרת לבני עמון
שמעו דבר אדני יהוה כה אמר
אדני יהוה יען אמרת האח אל-
מקדשי כי נחל ואר אדמת
ישראל כי נשמה ואר בית
יהודה כי הלכו בגולה: (ד) רכון
הנני נתת לבני קדם למורשה
וישבו טירותיהם בך ונתנו בך
משכניהם המה יאכלו פריך
והמה ישתו חלבך: (ה) ונתתי
את רבה לגנה גמלים ואת בני

עמו

תרגום אשכנזי עד

דעו פליטלינג דיין מונר בע-
עפאנעט, דוא ווירסט שפרע-
כען אונד ניכט מעהר פער-
שטוממט ערשיינען, ווירסט
איהנען ויין צום צייכען, דאס
מיט זיא עם איינזעהען, דאס
איך דער עוויגע בוי.
כה (א) דעס עוויגען ווארט
ווארד מיר, וויא
פאלגט: (ב) ערדענוואהן! וועני-
דע דיין אנגעזיכט געגען דיא
קינדער עמו'ס, אונד ווייזא-
נע איבער זיא; (: שפריך צו
דען קינדערן עמו'ס: הארעט
דאס ווארט דעס הערן, דעס
אללמעכטיגען! זא שפריכט
דער הערר, דער אללמעכט-
ג: ווייל דוא טריאוסף אויס-
רועסט איבער מיין הייליג-
טהום, דאס עם דארניערער
ליענט, אונד איבערדען באדען
ישראל'ס, דאס ער פערדעט
איזט, אונד איבער דאס הויז
יהודה, דאס עם אין געאנ-
גענשאפט גינג; (ד) דארום גע-
בע איך ויך דען קינדערן דעס
מארגענלאנדעס צום בעזיטצען,
זיא ווערדען ערכויען איהרע

פאללעסטע בייא דיר, איהרע וואהנוגען ווערדען זיא בייא דיר אויפשאגען, די ינע
פריכטע ווערדען זיא פערצעהרען, אונד די ינע טילך ווערדען
זיא טרינקען. (ה) רבה מאכע איך צום לאגער פיר קאמעלע, אונד (דמז למד)

דער

ר ש י

הפליט. עם הפליט: ותדבר ולא תאלם. לפי שאמתי לך ונאלמת ולא תהי' להם וגו'
מעט' יראו שדכריך אמת ולא תאלם עוד מהתנבאות להם:
כה (ג) האח. לשון שמא': כי נחל. כי נחל ויהי מורסה לאזורים: (ד) לבני קדם.
כשדים וארס לכל מזרח הס:

ב א ו ר

לשמעם לאזנים. (בו) אח הפליט, כהפליט. ולא תאלם עוד, גדופיהם לא יכרויך עו-
לשחוק, ולא יאמרו הלא ממזל משלים הוא אבל יאמינו וחיית להם למופת.
כה (ג) כי נחל, הנכון לפרשו מארש חלה והוא הנסעל ונשאטה ל' הפעל, והשתמש בו הנביא
על כל האלה. (ד) וישבו טירותיהם בך, ענינו, יכנו טירותיהם בך לשנת.

יען